

İYİ Kİ ÖLDÜN CAHİT!

Cahit Kayra

İstanbul, 2015

Tarihçi
Kitabevi

Tarihçi Kitabevi Yayınları • 85
Öykü • 1

Tarihçi Kitabevi Genel Yayın Yönetmeni
Necip Azakoğlu

Editör: Ayşe Görkem Kozanođlu
Sayfa ve kapak tasarımı: Ayşe Görkem Kozanođlu

Kapak resmi: Gürol Sözen

Birinci baskı: Mayıs 2015, İstanbul
Boyutlar: 13,5 x 21 cm
Sayfa sayısı: 152

ISBN: 978-605-4534-77-7

Baskı ve cilt: Pasifık Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77
Sertifika No: 12027

© Yayın hakları Tarihçi Kitabevi'ne aittir.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Tarihçi Kitabevi
www.tarhckitabevi.com

Moda Caddesi No: 104/A Moda/Kadıköy-İSTANBUL
Tel: 0216 418 68 86
GSM: 0530 370 74 11
E-posta: info@tarhckitabevi.com

İYİ Kİ ÖLDÜN CAHİT!

Cahit Kayra

Tarihçi
Kitabevi

İÇİNDEKİLER

I. Bölüm

İyi ki Öldün Cahit! / 7
Şeytan'ın Tatil Günü / 15
En Hakiki Sahte Saatler Başbayii / 23
Mavi Gözlüklü Kız / 29
Simit Adam / 34
Çaputlu Dede Türbesi / 38
İnek Kuralı / 44
Doğal İçgüdü / 48
Pablo ve Yabanıl Nane Salatası / 51
Uçakta Kedi Servisi / 57
Dünyanın Dengesi / 62
Bomba / 70
Bir Reenkarnasyon Olayı / 75
Feride'nin Büyülü Sevgisi / 80
Havayolları Bürosunda Kriz / 92

II. Bölüm

Aşk Olmadan / 101
Kutsal Sevgi / 107
Baykuşlar ve Serçeler / 111
Hasan Kaptan / 120
Nurettin'in Dramı / 125
Ütopya Gibi / 130
Hüzün / 136
Yaşlı Ağaç / 140
Büyük Cinayet / 143
Meşe Ağacı ve Ökse Otu / 147

I. Bölüm

İYİ Kİ ÖLDÜN CAHİT!

Tarihçi Kitabevi'nden geç vakit çıktım. Necip Azakoğlu, Murat Katoğlu ve Melih Aşık ile gürültülü bir tartışmaya girmiştik. Başkaları da vardı. Ben Arapları savundum:

– Cari açıklarımızı kapatıyorlar, gökdelenlerimizi satın alıyorlar. Dinimizi inancımızı onlardan öğreniyoruz, dedimdi.

Kim söyledi bilmiyorum:

– Yazık sana, seni yetiştirene...

Daha neler neler söylendi.

– Yahu bilmem hangi şeyh bizim Moda'daki Atatürk'ün kurduğu kulüp binasını satın almış. Bu salak da Araplara mal satıyoruz diye övünüyor!

– Sen ne cahil adamsın? Koca Osmanlı'yı kemiren, çürüten, ağıyara zebun eden bu Arap-Doğu kültürü değil miydi?...

Öyle oldu ki iş hakarete kadar uzandı. Biri:

– Türkiye'de Arap var, Kürt var, Süryani, Nasturi, Asuri, Rum, Ermeni, Musevi... Hepsi var ve hepsi kendi aidiyetlerine sahip. Türk yok sanki! Paradan başka bir şey bilmeyen entel yalakalar da Türklük milliyetçiliği nedir bilmiyor. İşte bu da o balık zekâlılardan biri...

Bayağı ağır hakaret.

– Ben Türklüğüme söz ettirmem, dedim. Vurdum kapıyı çıktım.

Sonrasında tek hatırladığım şey merdivenlerden paldır küldür düştüğüm... Aslında ikimiz düştük; agelli, ipek sadakor entarili bir Arap'la birlikte. Bir pabucuyla kafasındaki agel taşların üstüne savrulmuştu. Benim de belim kırılmış gibi acıyordu. Görkem'in verdiği gözlük de bir yerlere gitmişti. Beni ambulansa taşıdılar. Sonrasını hiç bilmiyorum.

Şimdi iki kişi... Nasıl iki kişi anlamıyorum. Öyle "kişi"ye filan benzemiyorlar. Neyse, beni götürüyorlar. Turnike gibi bir yerde durduk. Görünürde var mı yok mu bilmiyorum, ama işte turnike var demek ki... Turnike yani. Hani bir tarafından girersin, ama geriye dönemezsin. O arada Arap'ı hayal meyal yandaki turnikedeki gördüm. Beni gösterip bir şeyler söylüyor gibiydi.

Sonra beni o büyük girişe götürdüler. Merdivenleri görünce irkildim. Yanımdakilerden biri:

– Korkma düşmezsin. İkinci kata çık, sola dön. Top ağacı göreceksin, oradan sola, aşağıya sap. Sağdan dördüncü, 4 numaralı kapı. Açıktır, girersin, dedi.

Sonra gittiler. Nasıl gittiler, onu da anlamadım. Anlayamadım. Ama dedikleri yaptım. 4 numaralı odayı buldum. Kapıyı açıp içeri girdim.

Boş bir mekân... Kimsecikler yok... İn cin yok... Ses seda da yok, demeye kalmadı. Koro halinde hep bir ağızdan başladılar:

– İyi ki öldün Cahit! İyi ki öldün... Öldün... Öldün...

Birden, yerden biter gibi hepsi ortaya çıktı: Bütün aile. Amcam Zihni de, büyük anneannem Zülâl Hanım da... Hatta büyük dayım Mahmut Bey... Beni gördüklerine sevindikleri belli. Ön sıradan beyaz saçlı, yaşlıca biri çıktı:

– Evlat, ben giderken sen on yaşındaydın. Maşallah büyümüşsün. Yakışıklısın, falan filan.

Şimdi anlaşılan bu benim babam. Ben onu hep kapalı ve hüzünlü yüzü ile hatırlarım. Oysa şimdi keyfi yerinde, hatta benimle alay bile edebiliyor.

O sırada Mediha ablam yanıma geldi:

– Hepimiz seninle onur duyuyoruz. Benim anılarımı da yayımlamışsın. Çok yaşa Cahit!

Ablam da tuhaf yani, “Çok yaşa” diyor. Ne demekse?

O sırada Sadiye ablam da geliverdi. Ötekiler gibi değil. Boynuma sarıldı, öptü:

– Ruhi, gel bak Cahit'imizi gör, dedi.

Ruhi eniştem ortaya çıktı, uzun boylu, hafif esmerce. Oval bir yüzü var. Kıvırcık, yarısı grileşmiş saçlar... Kırk-kırk beş yaşlarında kadar. Genç öldüğünü duymuştuk. Eğilip elimi öpmeye kalktı. Yahu bu adamın benden en az otuz beş-kırk yıl yaşlı olması lazım. Burada bu yaş hesabı yapılmaz ya...

II. Bölüm

AŞK OLMADAN

Sevgili Munise,

Sana ilk kez "sevgili" diyorum, değil mi? Yıllar sonra, elli yıl sonra. Ve sen hayatta değilsin. Ama biliyorsun, biz ne sevişerek evlendik ne de evlendikten sonra aramızda sevgi, o hani aşk dedikleri ilişki olmadı. Yöremizdeki insanlara, dostlarımıza bakar da doğrusu şaşardım. Senin de duyguların öyle olmalıydı. Ama galiba sen bana oranla o konuda daha, nasıl diyeyim, kapalıydın. Ben o tür duyguların bilincinde olur, ama oluşmalarına, gelişmelerine olanak vermezdim. Sen belki o tür duyguları, yaşama, bilinç düzeyine hiçbir zaman çıkarmazdın. Kim bilir? Ama... Birbirlerine delice âşık olanlar, nişanlısını görmediği zaman hastalananlar, sevgilisi randevuya zamanında gelmeyince dünyayı ayağa kaldıranlar, içki sofralarında birbirlerine süzgün ve anlamlı bakışlarla bakarak bir şeyler anlatmaya çalışanlar, havaalanında ya da otobüs garında karşıladıkları eşlerinin kollarına atılanlar, ağlayanlar, gülenler, mutluluklarını ya da üzümlüklerini âleme ilan etmeden duramayanlar, bir ezgi parçası işitince "Ah bizim şarkımız" diye iç geçirenler...

Biz, sen ve ben böyle olmadık. Birbirimize "sevgi-
lim" ya da "seni seviyorum" gibi sözcükler söylediği-
mizi anımsamıyorum. Hayır, söylemedik. Söylemeyi
de düşünmedik. Sabahları sen bana kahvaltımı verir-
ken hep şöyle bir duygu oluşurdu içimde: Küçük ço-
cuk okula gidiyor, ablası ona sütünü içiriyor, derdim.
Akşamları ise çocuğun okuldan gelmesini bekleyen
anne... Günlük konular... Kim gelecek ya da geldi?
Pazar günü ne yapılacak? Aylık harcamamız ne oldu?
Taksitler, çocukların aşısı... Kızımız sınavı geçti mi? Oğ-
lanın öksürüğü nasıl oldu? Ve gece yataklarımıza
çekilirken... İyi geceler... O kadar... Aramızdaki libidik
ilişkiler de yalnız çocuklarımızın yaşama getirilmesi
için yapılması gerekli sıradan işlerden öteye geçme-
di. Bu yaşam biçiminden, bu evlilikten rahatsız olduk
mu? Hayır, ben hiç yakınmadım. Senin de yakındığını
anımsamıyorum. Eğer evlenmeseydik ve bu tür bir ya-
şamımız olmasaydı o zaman belki mutsuz bile olurduk.
İkimiz de bu tür bir ilişki, bir yalın aile bağı için hazırlanmış,
bilimsel deyimle programlanmış gibiydik. İkimiz de birbirimize çok benziyorduk. Daha başlangıçtan beri, çocukluğumuzda ve gençliğimizde, yani evlilik-
ten önceki yıllarda da büyük ihtirasların, bekleyişlerin insanları olmamıştık. Evliliğimiz ise belli bir aşamaydı. Artık o aşamayla tam bir değişmezlik dönemine girecektik. Yaşam ne kadar renkli ve sıcak olursa olsun evlilik bunun sınırında yer alıyordu. Daha fazla renk ve sıcaklık istemiyorduk artık. Yalnız programda yer alan paragrafları açtık zaman içinde... Günlük, aylık, hatta yıllık yaşam çizgisi. Değişmeden... Çocukların doğuşu. Önce Şükran, sonra Müfit... Daha sonra Müfit'in, küçük meleğimizin bir yaz dönüşü hastalanıp ölüvermesi, Şükran'ın evlenmesi ve ayrılıp gitmesi... Benim emekli oluşum... Kimsenin anlayamayacağı biçimde yaşadığımız ortak yalnızlığımız... Senin yaşama gösterdiğin rahat ve sıradan ilgi... Hatta ilgisizlik diyebilirim.

Benim gücümün, daha doğrusu gücümün yetersizliğinin bilincinde olmamdan kaynaklanan teslimiyetim... Ve bu yüzden ne kendime ne de sana heyecan aşılayamayışım. Tümüyle sıradan bir yaşam biçiminin renksiz tablosu. Renksiz, kuru kalemle yapılmış öyle bir tablo işte. Heyecanlı ve önemli olaylardan çekinişimiz... Başkalarının yaşama yanıt vermek için gösterdikleri kavgalara katılmayışımız... Hem sende hem de ben de, kendimizi gerçekleştirmek için doğanın verdiklerinin ötesine geçmeyi düşünmemek davranışı...

Hatırlar mısın, hani beni uzak bir ülkeye, önemli bir görevle göndermek istemişlerdi. O akşam sen Müfit'i yatırdıktan sonra, Şükran daha doğmamıştı, oturup uzun uzun konuşmuştuk. İkimiz de aynı şeyleri söylemiştik. Olduğumuzdan, sağladığımızdan daha çoğunu, daha başkasını istemiyorduk. Burada, yaşadığımız iklimin dışına çıkmak; başka dünyalar, değişik insanlar, değişik işler, yeni tehlikeler, başarılar ve bunlarla gelen nesnel varlık, politik güç, ün istemiyorduk. Sessiz, dingin ve heyecansız konuşup karar vermiştik ve ben de ertesi gün önerdikleri görevi geri çevirmiştik. Ne zaman olsa öyle yapardım ve sen de yaşıyor olsaydın şimdi benim gibi düşünür ve söyledin hiç kuşkusuz. Yaşam modelimiz, aile içinde ve yöremize karşı ozanın dediği gibi sanki "Olsun, yetiyordu". Ben sana hep Munise derdim. Binde bir "Gülüm" demek gelirdi içimden, ama diyemezdim. Seninse bana "Suat" dediğini hiç anımsamıyorum. Hep "Suat Bey" derdin. Bana tuhaf gelmezdi. Sen "Suat Bey" demekle aramızdaki yolun üstüne bir taş koymuş olurdun. Ben de o yolu aşıp sana gelmeyi düşünmezdim ki... O taş bana seni "Gülüm" diye çağdırmamak için bir uyarı olurdu, zaten o "Gülüm" demek isteyişimde bir tür alay da vardı. Seninle değil gülüm... Seninle değil, kendimle alay etmek istediğim zamanlarda...

